

Forfatter: Goldschmidt, M. A.

Titel: Udrag fra Arvingen

Citation: Goldschmidt, M. A.: "Arvingen", i Goldschmidt, M. A.: *Arvingen*, udg. af Johnny Kondrup , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1988, s. 100. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-goldschmidt01-shoot-idm140700593090816/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Arvingen

see ud, kom rask ind fulgt af en noget ældre Mand. Senere, da vi kom i Selskab med ham, erfarede vi, at han var Søn af en belgisk Banquier ved Navn *de Potter*, og at han reiste med sin Hovmester. Han fremtog en Rulle Napoleond'ors og lod den trille henad den Del af Bordet, der var inddelt i Carreer med Tal og Farver: »Skal den blive liggende?» spurgte en Croupier, da Rullen lagde sig til Ro over Tallet 3. Det unge Menneske nikkede fornøiet, som om hans Rulle lig en afrette Hund var ifærd med at gøre et Kunststykke. Rouletten snurrede og raslede – 3 kom ud, Rullen blev aabnet og talt, og Banken udbetalte det 30-dobbelte Beløb. *Encore!* sagde den unge Mand, rullede sine Napoleond'ors sammen og lod dem trille; de faldt paa Tallet 17, og – 17 kom. Endnu engang, for alle skønne Piger paa Jorden! raabte det unge Menneske, som om han var ene i Salen, Tutten rullede igen og faldt atter paa Nr. 3. Denne gang spillede Ingen med, Alle sad i aandeløs Forventning; der var Noget i Situationen, som vakte Tro paa, at det Urimelige, Utrolige maaskee dog vilde skee, og – det skete: 3 kom og blev hilst med et almindeligt Udraab.

»Nu er det nok! raabte det unge Menneske, idet han lod sin Ledsager hjælpe til med at bære Guldet, jeg har lovet kun at gjøre tre Kast!»

»Han vil bringe det vidt,« sagde en aldrende, fintklædt Herre.

Da den unge *de Potter* var gaaet, troede jeg ikke længer, at Skjæbnen var i Gjæld til mig for noget Miskjendt eller Upaaskjonnet i mig. Det syntes mig, at jeg stod langt tilbage for ham, at saadan som han maatte det unge Menneske see ud, der skulde være Skjæbnens Yndling – uden at jeg kunde give anden Grund derfor end den Kjendsgerning, at han i nogle Minutter var bleven begunstiget af Tilfældet.

Jeg gik ud af Salen, nedad Promenaden og til Lahnbroen. Der stod jeg længe og lyttede til den sagte Ruslen af de hurtige, friske Flodbølger og søgte Noget at støtte mig til, men opnaaede intet Andet, end at mine Tanker fulgte det uende Vand og tabte sig i det Ubestemte. Overhovedet, i en skøn Natur, med fornøiet Selskab, legemlig Sundhed og verdsligt Velbefindende, hengiver en menneskelig Sjæl sig ikke til »Griller».

Vi gjorde en behagelig Bjergreise, underkastede os Strabadser, fordi de gave Appetit og gode Humeur, og kom i Efteraaret tilbage til Hovedstaden med fornyet Lyst til selskabeligt, fornemt og kunstiet Liv. Naar det for mit Vedkommende snart tog en brat Ende, var det